

Rapport

Datum: 31 mei 2007

Rapportnummer: 2007/107

KLACHT

Verzoeker klaagt over de duur van de door de Stichting Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen jegens hem ingestelde vorderingsprocedure op grond van de artikelen 130-134a van de Wegenverkeerswet 1994.

BEOORDELING

Algemeen

De vorderingsprocedure op grond van de artikelen 130-134a van de Wegenverkeerswet 1994 (WVW94; zie Achtergrond, onder 1.) is erop gericht vast te stellen of de bestuurder van een motorvoertuig ten aanzien van wie het vermoeden is gerezen dat hij ongeschikt is om een motorvoertuig te besturen, inderdaad de geschiktheid daarvoor mist. In dat verband is betrokkene verplicht deel te nemen aan een onderzoek naar zijn geschiktheid. Het onderzoek bestaat in de regel uit een onderzoek door een arts. Indien betrokkene het niet eens is met de uitslag van dit (eerste) onderzoek kan hij om een tweede onderzoek verzoeken. Op basis van de onderzoeksresultaten kan het rijbewijs van betrokkene ongeldig worden verklaard.

In de artikelen 130-134a WVW94 is niet aangegeven binnen welke termijn de vorderingsprocedure moet worden afgerond. Wel is in artikel 131, eerste lid, WVW94 bepaald dat het besluit tot het doen ondergaan van een onderzoek zo spoedig mogelijk maar uiterlijk binnen vier weken na ontvangst van de mededeling over het bestaan van een vermoeden van ongeschiktheid dient te worden genomen. Verder is in artikel 133, tweede lid, WVW94 bepaald dat het onderzoek zo spoedig mogelijk aanvangt. De arts dient de onderzoeksbevindingen zo spoedig mogelijk doch uiterlijk binnen acht weken na aanvang van het onderzoek schriftelijk mee te delen. In artikel 134, eerste lid, WVW94 staat weergegeven dat vervolgens zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk binnen vier weken na ontvangst van die onderzoeksbevindingen, de uitslag van het onderzoek wordt vastgesteld.

Tot 15 mei 2004 werd de vorderingsprocedure uitgevoerd door de Stichting Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (hierna: het CBR) namens de minister van Verkeer en Waterstaat. Na een wijziging van de wet zijn de bevoegdheden overgegaan op het CBR.

I. Bevindingen

1. Het CBR ontving op 6 februari 2003 van de politie een mededeling als bedoeld in artikel 130, eerste lid, van de WVW94. Op 7 mei 2003 besliste het CBR dat verzoeker een onderzoek naar zijn rijvaardigheid of geschiktheid moest ondergaan en schorste het de geldigheid van zijn rijbewijs. Dit hield in dat verzoeker, tot op de dag waarop het besluit omtrent de geldigheid van zijn rijbewijs werd genomen, dit rijbewijs niet mocht gebruiken.

2. Op 24 juni 2003 plande het CBR een onderzoek door een arts op 25 augustus 2003. Bij brief van 11 juli 2003 riep het CBR verzoeker op voor het onderzoek. Op 13 oktober 2003 ontving het CBR de uitslag van de arts. Bij brief van 18 november 2003 stelde het CBR verzoeker op de hoogte van de voorlopige uitslag. Deze uitslag hield in dat het CBR voornemens was zijn rijbewijs ongeldig te verklaren. Daarbij deelde het CBR tevens mee dat verzoeker binnen twee weken om een second opinion kon verzoeken.

3. Bij brief van 19 november 2003 liet verzoeker het CBR weten dat hij de psychiater die op 25 augustus 2003 het onderzoek had verricht had gemeld dat een nader onderzoek door de huisarts zou plaatsvinden. Verzoeker deelde mee dat hij met de psychiater had afgesproken dat tot de uitslag van dat bloedonderzoek, het onderzoek van de psychiater niet zou zijn afgerond. Verzoeker berichtte het CBR dat het onderzoek bij de huisarts op 15 oktober 2003 was afgerond. Op 20 oktober 2003 vond het bloedonderzoek plaats. De uitslag van dit onderzoek dateerde van 3 november 2003 en was niet naar de psychiater gestuurd. Verzoeker vroeg het CBR om de uitslag op het bloedonderzoek van 20 oktober 2003 te gebruiken als basis van de beslissing. Mocht de besluitvorming niet binnen enkele dagen kunnen plaatsvinden, dan wilde verzoeker uitstel voor het vragen van een heronderzoek. Indien uitstel niet tot de mogelijkheden behoorde, dan wilde verzoeker dat het CBR zijn brief beschouwde als het schriftelijk verzoek tot een tweede onderzoek.

4. Het CBR reageerde bij brief van 8 december 2003 en liet voor zover van belang voor dit onderzoek het volgende weten:

“...Voorts merken wij op dat wij ons geen oordeel kunnen vormen over de afspraken die er tussen u en de keurend arts zijn gemaakt over het tijdstip van het uitbrengen van het rapport. De brief van de keurend arts van 25 augustus 2003 bevindt zich in het dossier en het rapport is bij ons op 13 oktober 2003 binnengekomen, met de vermelding dat u geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid een nieuw bloedonderzoek te ondergaan. Wij hebben heden de keurend arts verzocht voor 23 december a.s. aan te geven of er zich eventueel een communicatiefout heeft voorgedaan en of de nieuwe bloed-uitslag haar medisch oordeel zou kunnen veranderen. Zodra de reactie van (de psychiater; N.o.) binnen is, wordt u hiervan binnen twee weken in kennis gesteld.

Indien u het niet eens bent met de diagnose van de keurend arts, kunt u ervoor kiezen een tweede onderzoek (bij een andere arts) aan te vragen. De kosten hiervoor moet u zelf betalen. Indien u dit wenst dient u het in de voorlopige uitslag genoemde bedrag vóór 16 december 2003 over te maken...”

5. Verzoeker reageerde op de brief van het CBR van 8 december 2003 bij brief van 10 december 2003. Volgens verzoeker had de psychiater hem geen termijn gesteld waarbinnen het onderzoek bij de huisarts moest plaatsvonden. Voorts liet hij weten:

“...Met de uiteindelijke diagnose van (de psychiater; N.o.) hoop ik het verzoek om een tweede onderzoek, tw. 16 december 2003 op te schorten tot uw bericht er is. U heeft mij gezegd dat dat niet mogelijk is en aangeraden het tweede onderzoek meteen aan te vragen. Dat heb ik inmiddels gedaan. Mocht de uitslag van (de psychiater; N.o.) het tweede onderzoek overbodig maken dan kan ik, volgens uw zeggen, het verzoek intrekken en de betaling terug ontvangen...”

6. Het CBR berichtte verzoeker bij brief van 15 december 2003 onder meer het verzoek om een tweede onderzoek te hebben ontvangen. Dit zou op korte termijn officieel worden bevestigd, waarna verzoeker zou worden opgeroepen voor het tweede onderzoek. Bij brief van 16 januari 2004 berichtte het CBR verzoeker dat zijn bijdrage voor het tweede onderzoek was ontvangen. Hij zou zo spoedig mogelijk een oproep voor dit onderzoek ontvangen. Op 21 april 2004 werd het tweede onderzoek ingepland en bij brief van 10 juni 2004 werd verzoeker opgeroepen voor de second opinion op 15 juli 2004. Het CBR ontving de uitslag van het onderzoek op 19 augustus 2004.

7. Naar aanleiding van verzoekers klacht over de lange duur van de behandeling, deelde het CBR verzoeker bij brief van 25 augustus 2004 met betrekking tot dit klachtonderdeel onder meer het volgende mee:

“...Voorts zou u met de keurend psychiater van het eerste onderzoek (naam psychiater; N.o.) hebben afgesproken dat opnieuw laboratoriumonderzoek zou plaatsvinden, mede gelet op uw stelling dat aanvullend bloedonderzoek naar uw ijzerwaarden plaatsvond via uw huisarts. Dit onderzoek via uw huisarts zou op 15 oktober 2003 zijn afgerond. U heeft opnieuw bloed laten prikken op 20 oktober 2003. De gevonden waarde van de %CDT was hierbij 1,6 (bij normaalwaarden tot 2,6). Deze waarde is evenwel niet in het rapport vermeld. Het CBR heeft u op 8 december 2003 een brief gestuurd waarin werd meegedeeld dat (naam psychiater; N.o.) is verzocht aan te geven of er zich eventueel een communicatiefout heeft voorgedaan en of de nieuwe uitslag van het %CDT haar medisch oordeel inzake uw geschiktheid eventueel zou kunnen veranderen. U heeft echter geen schriftelijke reactie meer toegezonden gekregen.

(...)

Het besluit tot opleggen van onderzoek naar de geschiktheid en tot het schorsen van de geldigheid van het rijbewijs dateert van 7 mei 2003. De schriftelijke mededeling van de regiopolitie ex artikel 130 WVV94 werd door ons ontvangen op 6 februari 2003. Ofschoon het besluit derhalve niet binnen de daartoe gestelde termijn van vier weken zoals genoemd in artikel 131, eerste lid WVV94 is genomen, betekent dit naar het oordeel van de algemeen directeur niet dat het CBR niet meer bevoegd was om het

besluit d.d. 7 mei 2003 te nemen. De termijn van artikel 131, eerste lid WVV94 geldt immers volgens vaste jurisprudentie niet als een fatale termijn, maar als een termijn van

orde.

Bij brief van 11 juli 2003 bent u opgeroepen voor het onderzoek op 25 augustus 2003. Het CBR heeft de rapportage van de keuring op 13 oktober 2003 ontvangen. De voorlopige uitslag van dit onderzoek is op 18 november 2003 schriftelijk aan u meegedeeld. Naar het oordeel van het CBR zijn hiermee de in artikel 133, derde lid, en artikel 134, eerste lid WVV94 genoemde termijnen nagenoeg in acht genomen. Beide genoemde termijnen gelden overigens niet als fatale termijnen, maar als termijnen van orde.

Op 16 januari 2004 is u meegedeeld dat de eigen bijdrage voor het tweede onderzoek is ontvangen en dat u zo spoedig mogelijk zult worden opgeroepen. De omstandigheid dat u eerst bij brief van 10 juni 2004 bent opgeroepen voor het tweede onderzoek is gelegen in het feit dat in de regio van uw woonplaats momenteel weinig keurend artsen beschikbaar zijn. Derhalve is er, gelet op het aantal te verrichten keuringen, tot onze spijt een wachttijd. Opgemerkt wordt dat de oproeptermijn voor het tweede onderzoek niet wettelijk is geregeld.

(...)

U heeft aangegeven dat u met (naam psychiater; N.o.) had afgesproken dat het onderzoeksrapport niet afgerond zou worden voordat de nieuwe %CDT-bepaling middels de HPLC-methode zou zijn voltooid. In het rapport dat bij ons op 13 oktober 2003 is binnengekomen, staat evenwel vermeld dat u geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid een nieuw bloedonderzoek te ondergaan. Derhalve is de voorlopige uitslag vastgesteld op grond van de rapportage van het eerste onderzoeksrapport.

8. Bij besluit van 7 september 2004 deelde het CBR verzoeker mee dat de uitslag van het onderzoek geen aanleiding gaf tot ongeldigverklaring van het rijbewijs en dat de schorsing van het rijbewijs was opgeheven.

9. Verzoeker klaagt over de duur van de vorderingsprocedure. In reactie op de klacht liet het CBR onder andere het volgende weten.

In dit geval was de wettelijke termijn van artikel 131 WVV94 om te beslissen tot het opleggen van een onderzoek overschreden. Deze termijn houdt echter een inspannings-verplichting in, het betreft geen 'fatale termijn'. Bepaalde factoren zoals de ingewikkeldheid van een zaak of de zorgvuldigheid die moet worden betracht, kunnen een termijn-overschrijding veroorzaken. In dit geval was de overschrijding niet buitensporig. Het plannen van een onderzoek neemt enige tijd in beslag. In dit geval zat tussen het besluit van 7 mei 2003 en het onderzoek op 25 augustus 2003 circa drie en een halve maand

waardoor verzoeker het gevoel had dat er sprake was van een aanzienlijk tijdsverloop, aldus het CBR.

De keurend arts had op 13 oktober 2003 binnen de wettelijke termijn van acht weken na het eerste onderzoek op 25 augustus 2003 aan het CBR gerapporteerd. De uiterste termijn van vier weken waarbinnen het CBR vervolgens op grond van artikel 134, eerste lid, van de WVV94 de uitslag van het onderzoek moet vaststellen was in dit geval met een paar dagen overschreden. Ook deze termijn moet worden gezien als een inspanningsverplichting en betreft niet een 'fatale termijn'.

Verzoeker was zo spoedig mogelijk ingepland voor het tweede onderzoek, maar het duurde geruime tijd voordat dit onderzoek kon plaatsvinden. De onderzoeksresultaten waren binnen de termijn van acht weken ontvangen en de uitslag van het onderzoek werd binnen vier weken vastgesteld. Daarmee waren de wettelijke termijnen in acht genomen.

Ten slotte liet het CBR weten dat ernaar werd gestreefd elke zaak binnen de daarvoor gestelde termijn te behandelen. Het (tijdelijk) niet kunnen beschikken over een geldig rijbewijs is immers voor veel rijbewijshouders een ingrijpende maatregel. In dit geval had het plannen van de beide onderzoeken geruime tijd in beslag genomen. Het CBR realiseerde zich dat verzoeker daardoor het gevoel had dat hij langer dan noodzakelijk in onzekerheid verkeerde over de afhandeling van de procedure wat het CBR betreurde en waarvoor het zijn verontschuldiging aanbod.

10. In reactie op nader gestelde vragen liet het CBR onder andere het volgende weten.

Bij nader inzien was de ingewikkeldheid van de zaak geen verklaring voor de ontstane vertraging. Welke factoren wel tot vertraging hadden geleid waren niet meer te achterhalen. Wel was het aantal mededelingen die het CBR van de politie ontving in 2003 met 15,4% gestegen.

In 2003 had het CBR te kampen met capaciteitstekort van keurend artsen in verschillende regio's waardoor het niet mogelijk was iedereen tijdig in te plannen voor een onderzoek naar de geschiktheid. In de regio waar verzoeker woont kon iemand eerst na 23 weken na ontvangst van het besluit tot het opleggen van een onderzoek worden ingepland. Was de geldigheid van het rijbewijs geschorst, dan bedroeg deze termijn gemiddeld zestien weken. Verzoeker moest ongeveer zestien weken wachten voordat het onderzoek kon plaatsvinden. Volgens het CBR was dit een lange termijn. Wel waren de termijnen in de jaren 2004 en 2005 sterk gedaald.

Volgens de werkwijze van het CBR wordt zoveel mogelijk gezocht naar een keurend arts in de regio waar betrokkene woont. Daarmee wordt geprobeerd te voorkomen dat iemand ver moet reizen om het onderzoek te ondergaan. Als de betrokkene contact opneemt met het CBR kan worden gezocht naar een mogelijkheid om buiten de regio te worden gekeurd. In dit geval was niet meer te achterhalen of er in een andere regio een eerdere onderzoeksdatum beschikbaar was.

In 2004 bedroeg de gemiddelde termijn tussen het toestaan van een tweede onderzoek en het daadwerkelijk plaatsvinden van dat onderzoek vijftien weken. In het geval van verzoeker was deze termijn 26 weken. Het CBR erkende dat deze termijn zeer lang was. Dat had er onder andere mee te maken dat er in de regio van verzoeker maar twee andere keurend artsen beschikbaar waren. De keurend arts die het tweede onderzoek verrichtte moet namelijk een andere zijn dan degene die het eerste onderzoek had gedaan.

Het capaciteitstekort van keurend artsen was een probleem waaraan het CBR actief probeerde een eind te maken door meer artsen te werven en te proberen meer onderzoeken per arts te laten verrichten.

11. In reactie op het standpunt van het CBR naar aanleiding van de klacht plaatste verzoeker kanttekeningen bij de vorderingsprocedure door het CBR.

II. Beoordeling

12. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden.

13. In de artikelen 131, eerste lid, 133, tweede en derde lid, en 134, eerste lid, WVV94 wordt keer op keer gesproken van handelingen die in het kader van de vorderings-procedure "zo spoedig mogelijk" moeten worden verricht. De wetgever heeft dus voor ogen gehad dat de vorderingsprocedure zo spoedig mogelijk wordt afgerond. Dit is temeer van belang in die zaken waarin sprake is van schorsing van het rijbewijs, een maatregel die voor de betrokkene nadelig is en hem zelfs zeer grote schade kan berok-kenen. De betrokkene heeft juist in zo een geval belang bij een snelle beslissing.

14. Uit het onderzoek is naar voren gekomen dat tussen de ontvangst op 6 februari 2003 van de mededeling van de politie en de mededeling van het CBR van 7 september 2004 dat verzoekers rijbewijs niet ongeldig werd verklaard, een periode negentien maanden lag.

In eerste instantie heeft het CBR er drie maanden over gedaan om verzoeker te berichten dat er een onderzoek naar de geschiktheid moest plaatsvinden. Dit is ongeveer acht weken langer dan de uiterste termijn die de wet in artikel 131, eerste lid, WVV94 toestaat. Daarna heeft het ruim twee maanden geduurd voordat verzoeker een oproep ontving voor een onderzoek dat pas ongeveer zes weken daarna zou plaatsvinden. Nadat het CBR op 13 oktober 2003 de uitslag van de arts ontving, heeft het CBR verzoeker bij brief van 18 november 2003 over de voorlopige uitslag geïnformeerd.

Nadat verzoeker in zijn brief van 19 november 2003 voor de eerste keer aangaf gebruik te willen maken van de mogelijkheid een second opinion te ondergaan, duurde het vervolgens tot 15 juli 2004 voordat dit tweede onderzoek daadwerkelijk plaatsvond en tot 7 september 2004 voordat het CBR besliste het rijbewijs niet ongeldig te verklaren. Al met al heeft verzoeker, nadat hij reeds negen maanden in afwachting was van de eerste - en in

dit geval een voorlopige uitslag - nog bijna tien maanden moeten wachten op de definitieve uitslag van het tweede onderzoek.

13. Het CBR heeft in het kader van het onderzoek aangegeven dat bepaalde factoren een overschrijding van de termijn kunnen veroorzaken, zoals de ingewikkeldheid van de zaak en het daarmee samenhangende feit dat zorgvuldigheid betracht dient te worden bij het nemen van besluiten. In een nadere reactie bleek de ingewikkeldheid van de zaak geen verklaring te zijn voor de ontstane vertraging. Welke factoren in dit geval wel tot de vertraging hadden geleid kon niet worden gegeven. In het algemeen heeft het CBR het capaciteitstekort van keurend artsen aangevoerd als oorzaak voor de ontstane vertraging in de vorderingsprocedure. Voorts heeft het CBR erop gewezen dat de termijnen waar het hier om gaat geen fatale termijnen zijn maar termijnen van orde.

14. De Nationale ombudsman overweegt dat de reactie van het CBR een volstrekt onvoldoende rechtvaardiging vormt voor het gebrek aan voortvarendheid dat in deze zaak is betracht. Het CBR heeft slechts in algemeenheden gereageerd en niet kunnen duidelijk maken waarom in de onderhavige zaak de procedure tot de uitslag van het eerste onderzoek zo lang duurde. Er is geen reden gegeven voor de overschrijding met acht weken van de wettelijke termijn om over het opleggen van een onderzoek te beslissen na ontvangst van de mededeling van de politie. Ook heeft het CBR geen afdoende verklaring kunnen geven voor het feit dat tussen de beslissing van 7 mei 2003 tot schorsing van de geldigheid van het rijbewijs en de aanvang van het eerste onderzoek op 28 augustus 2003 bijna vier maanden hebben gelegen, hoewel de wet voorschrijft dat het onderzoek zo spoedig mogelijk aanvangt.

15. In zijn rapport van 6 april 2006 (2006/136) oordeelde de Nationale ombudsman in een vergelijkbare zaak naar aanleiding van een klacht over de lange duur van de vorderings-procedure dat een tijdsverloop van zeven maanden in strijd was met het vereiste van voortvarendheid. In dit geval duurde het vanaf de melding van de politie negen maanden totdat de eerste voorlopige uitslag bekend was en vervolgens bijna tien maanden totdat de definitieve uitslag van het tweede onderzoek bekend was. Ook voor het tijdsverloop van het tweede onderzoek is geen afdoende verklaring gegeven. Het argument van het capaciteitstekort van keurend artsen rechtvaardigt niet zo een lange periode. Wat betreft de reactie van het CBR dat een wettelijke termijn voor een bestuursorgaan geen fataal karakter heeft, miskent het bestuursorgaan het behoorlijksvereiste van voortvarendheid. Het feit dat de wet geen fatale gevolgen voor de beslissingsbevoegdheid verbindt aan overschrijding van de termijn betekent uiteraard niet dat die termijnoverschrijding behoorlijk is.

16. Zoals hiervóór onder **II.13.** staat weergegeven, heeft de wetgever het CBR aangespoord de vorderingsprocedure zo spoedig mogelijk af te ronden. Het is dus van belang dat over het vermoeden dat iemand niet geschikt is een motorvoertuig te besturen, zo snel mogelijk duidelijkheid wordt verschaft, temeer in die zaken waarin sprake is van

schorsing van een rijbewijs. Verzoeker heeft in dit geval zestien maanden niet over zijn rijbewijs kunnen beschikken. De Nationale ombudsman is van oordeel dat het CBR bij deze vorderingsprocedure heeft gehandeld in strijd met het vereiste van voortvarendheid.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

CONCLUSIE

De klacht over de onderzochte gedraging van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen, is gegrond wegens schending van het vereiste van voortvarendheid.

ONDERZOEK

Op 25 augustus 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer B. te Best, met een klacht over een gedraging van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (CBR).

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de Stichting CBR, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd het CBR verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd het CBR een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Het CBR deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van verzoeker gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie.

1. Brieven met bijlagen en beslissingen van het CBR aan verzoeker van 7 mei,

11 juli, 8 en 15 december 2003, 16 januari, 16 juli, 25 augustus, 7 september en 12 oktober 2004.

2. Brieven met bijlagen van verzoeker aan het CBR van 19 november, 10 december 2003, 11 mei, 21 juli en 10 september 2004.

3. Brieven met bijlagen van verzoeker aan de Nationale ombudsman van 28 juni,

5 en 16 juli 2004, 24 augustus, 12 december 2005 en 17 augustus 2006.

4. Brieven met bijlagen van het CBR aan de Nationale ombudsman van 2 januari en

18 augustus 2006.

BEVINDINGEN

Zie onder Beoordeling.

ACHTERGROND

1. Wegenverkeerswet 1994 (Wet van 21 april 1994, houdende vervanging van de Wegenverkeerswet, Stb. 475)

Artikel 130, eerste lid (tekst geldend tot 15 mei 2004):

"1. Indien bij de bij algemene maatregel van bestuur aangewezen personen een vermoeden bestaat dat de houder van een rijbewijs niet langer beschikt over de rijvaardigheid dan wel over de lichamelijke of geestelijke geschiktheid, vereist voor het besturen van een of meer categorieën van motorrijtuigen waarvoor dat rijbewijs is afgegeven, doen zij daarvan zo spoedig mogelijk schriftelijk mededeling aan Onze Minister onder vermelding van de feiten en omstandigheden die aan het vermoeden ten grondslag liggen. Bij ministeriële regeling worden ter zake van de uitoefening van deze bevoegdheid nadere regels vastgesteld."

Artikel 131 (tekst geldend tot 15 mei 2004):

"1. Indien de in artikel 130, eerste lid, bedoelde schriftelijke mededeling naar het oordeel van Onze Minister daartoe aanleiding geeft, besluit hij dat betrokkene zich dient te onderwerpen aan een onderzoek naar zijn rijvaardigheid of geschiktheid. Het besluit wordt zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk binnen vier weken na ontvangst van de mededeling genomen.

2. Onze Minister bepaalt de aard van het onderzoek en bepaalt door welke deskundige of deskundigen het onderzoek zal worden verricht.

3. Bij het besluit, bedoeld in het eerste lid,

a. wordt in de gevallen, bedoeld in artikel 130, derde lid, de geldigheid van het rijbewijs van betrokkene voor een of meer categorieën van motorrijtuigen geschorst tot de dag waarop het in artikel 134, derde lid, bedoelde besluit van kracht wordt;

b. wordt, indien de geldigheid van het rijbewijs van betrokkene overeenkomstig onderdeel a wordt geschorst en diens rijbewijs niet overeenkomstig artikel 130, tweede lid, is ingevorderd, bepaald dat betrokkene zijn rijbewijs dient in te leveren;

c. wordt, indien de geldigheid van het rijbewijs van betrokkene niet overeenkomstig onderdeel a wordt geschorst, doch het rijbewijs wel overeenkomstig artikel 130, tweede lid, is ingevorderd, bepaald dat het rijbewijs onverwijld aan betrokkene wordt teruggegeven.

(...)"

Artikel 133 (tekst geldend tot 15 mei 2004):

"1. Het onderzoek kan in gedeelten plaatsvinden. Tijd en plaats van het onderzoek worden overeenkomstig bij algemene maatregel van bestuur vastgestelde regels vastgesteld.

2. Het onderzoek vangt zo spoedig mogelijk aan.

3. De bevindingen van het onderzoek worden door de deskundige of deskundigen zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk acht weken na aanvang van het onderzoek dan wel van het eerste gedeelte daarvan, schriftelijk medegedeeld aan Onze Minister.

4. Onze Minister kan in bijzondere gevallen toestaan dat door de deskundige of deskundigen van de in het derde lid genoemde termijn wordt afgeweken. "

Artikel 134 (tekst geldend tot 15 mei 2004):

"1. Onze Minister stelt zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk binnen vier weken na ontvangst van de bevindingen van de deskundige of deskundigen, de uitslag van het onderzoek vast. Van deze uitslag doet Onze Minister mededeling aan betrokkene. Indien een of meer deskundigen bij hun bevindingen hebben aangetekend dat inzage daarvan naar hun oordeel kennelijk ernstig nadeel voor betrokkene zou opleveren, deelt Onze Minister de bevindingen schriftelijk mede aan de door betrokkene aangewezen vertrouwensarts.

2. Indien Onze Minister van oordeel is dat de door hem vastgestelde uitslag van het onderzoek grond oplevert voor ongeldigverklaring van het rijbewijs, deelt hij dit mede aan de houder, tevens onder mededeling van de bevoegdheid van betrokkene om binnen twee weken een tweede onderzoek te verlangen. Een deel van de aan dit tweede onderzoek verbonden kosten, waarvan de hoogte bij ministeriële regeling wordt vastgesteld, komt ten laste van betrokkene. De artikelen 132 en 133 alsmede het eerste en derde lid van dit artikel zijn van overeenkomstige toepassing.

3. Indien Onze Minister besluit dat het rijbewijs van de houder ongeldig wordt verklaard, wordt daarbij bepaald op welk deel van de geldigheidsduur alsmede op welke categorie of categorieën van motorrijtuigen waarvoor het rijbewijs is afgegeven de ongeldig-verklaring betrekking heeft. Artikel 132, vierde en vijfde lid, is van toepassing.

4. Indien Onze Minister het rijbewijs niet ongeldig verklaart, kan hij aan betrokkene overeenkomstig bij algemene maatregel van bestuur vastgestelde regels de verplichting opleggen zich binnen een daarbij vastgestelde termijn te onderwerpen aan educatieve maatregelen ter bevordering van de rijvaardigheid of geschiktheid. De aan deze maatregelen verbonden kosten, waarvan de hoogte wordt vastgesteld bij ministeriële regeling, komen ten laste van betrokkene. Indien het rijbewijs overeenkomstig artikel 130, tweede lid, is ingevorderd, wordt het onverwijld aan betrokkene teruggegeven.

5. Onze Minister stelt de aard van de educatieve maatregelen vast en wijst een of meer tot toepassing van die maatregelen bevoegde deskundigen aan.”

2005.07027